

dimarts 11 d'octubre de 2011

EL DISCURS DE LA LLUNA

Joan XXIII

L'11 d'octubre de 1962 s'havia inaugurat el Concili Vaticà II i Joan XXIII, al final d'un dia molt atapeït de feina, se n'havia anat a les seves habitacions per descansar. Però aquell vespre grups de joves cristians de Roma, de forma espontània, van organitzar una desfilada des de diferents punts de la ciutat amb llums i cants fins congregar-se a la plaça de Sant Pere. Volien escoltar unes paraules del papa. Joan XXIII es va resistir d'entrada, perquè no volia fer-se el protagonista del que estava succeint aquells dies. Els joves, però, van

insistir, i finalment els va adreçar unes paraules que es coneixen com «el discurs de la lluna». Són aquestes:

«Estimats fills! Sento les vostres veus. La meva no és més que una veu, però resumeix la veu del món sencer. Aquí, de fet, tothom hi està representat. Es podria dir que fins i tot la lluna s'ha afanyat aquest vespre. Mireu-la allà dalt observant aquest espectacle. I és que estem acabant una gran jornada de pau. Sí, de pau. *Glòria a Déu, i pau als homes de bona voluntat* (Lc 2,14).

Convé repetir sovint aquesta invocació. Especialment quan percebem que en veritat el goig i la dolcesa del Senyor ens uneixen i s'apoderen de nosaltres, diem: Heus aquí una bestreta del que hauria de ser la vida per sempre, de tots els segles, i de la vida que ens espera per l'eternitat.

Si preguntés, si pogués fer-ho en aquest moment a cada un de vosaltres: 'D'on veniu?' Els fills de Roma, representats de manera especial en aquest cas, contestarien: 'Oh! Nosaltres som els seus fills més propers: vostè és el nostre bisbe, el bisbe de Roma'.

Doncs bé, fills meus de Roma; vosaltres sou conscients que representeu de debò Roma la capital del món, tal com per disseny de la Providència està cridada a ser amb vistes a la difusió de la veritat i de la pau cristiana. En aquestes paraules es conté la resposta al vostre homenatge.

La meva persona no val res. Es tracta simplement d'un germà que us parla, d'un germà convertit en pare per voluntat de nostre Senyor. Però tot unit, paternitat i fraternitat, és gràcia de Déu. Tot!, Tot!

Continuem, doncs, estimant-nos, estimant-nos d'aquesta manera. I en la trobada continuem acceptant el que ens uneix, deixant de banda, si és que n'hi ha, el que pogués constituir dificultat. "*Fratres sumus!* Som germans! La llum que resplendeix sobre nosaltres, que està en els nostres cors i en les nostres consciències, és llum de Crist, que vol dominar, amb la seva gràcia totes les ànimes.

Aquest matí hem gaudit d'una visió que ni tan sols la Basílica de Sant Pere, en els seus quatre segles d'història, havia contemplat mai. Pertanyem doncs a una època en la que som sensibles a les crides de dalt. Per això volem ser fidels i mantenir-nos en la direcció que Crist, beneït, ens ha deixat.

Ara us vull donar la benedicció. M'agrada convidar al meu costat a la Santíssima Verge Immaculada, de la qual avui celebrem l'excelsa prerrogativa. M'ha semblat escoltar algú de vosaltres que evocava Efes i els llums encesos al voltant de la basílica d'aquella ciutat amb motiu del tercer Concili ecumènic del 431. Vaig tenir l'oportunitat de veure amb els meus propis ulls, fa alguns anys, els records d'aquella ciutat que evoquen la proclamació del dogma de la Maternitat divina de Maria.

Doncs bé, invocant, elevant tots units les mirades cap a Jesús, el seu Fill, fent present tot el que porteu en vosaltres i en les vostres famílies, d'alegria, de pau i una mica també de dolor i de tristesa, accepteu amb bona disposició aquesta benedicció del Pare. En aquest moment, l'espectacle que se m'ofereix és tal que romandrà llargament en la meva ànima de la mateixa manera que ha de romandre en les vostres. Fem honor a la impressió d'una hora tan preciosa. Siguin sempre els nostres sentiments els que en aquest moment expressem davant del cel i davant la terra: fe, esperança, caritat. Amor a Déu, amor als germans. I després, tots units, sostinguts per la pau del Senyor, continuem endavant obrant el bé.

En tornar a casa, trobareu els fills. Feu-los una carícia dient-los: 'Aquesta és la carícia del Papa!' És possible que trobeu alguna llàgrima per eixugar. Tingueu, per al qui pateix, una paraula de consol. Que els afligits sàpiguen que el Papa està amb els seus fills de manera especial en les hores de tristesa i d'amargor.

En fi. Recordem tots, de manera especial, el vincle de la caritat i, cantant, o sospirant, o plorant, però sempre plens de confiança en Crist que ens ajuda i escolta, continuem serens i confiats el nostre camí.

A la benedicció afegeixo el desig d'una bona nit, recomanant-vos que no us atureu en el simple camí dels bons propòsits.

Avui, podem afirmar, estem començant un any que portarà amb ell gràcies insignes. Ha començat el Concili i no sabem quan conclourà. Si no ha de concloure abans de Nadal, ja que potser no puguem aconseguir, per aquesta data, dir-ho tot i tractar tots els temes, caldrà un altra reunió. Doncs bé: la perspectiva de tornar-nos a trobar *cor unum et anima una* (en un sol cor i una sola ànima) ha d'alegrar sempre les nostres ànimes, les nostres famílies, ha d'alegrar Roma i el món sencer.